

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ohiertets renselse!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ohiertets renselse!", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid74716/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

6. GUD! lad mig altid færdig staae, 45
 Mig aldrig fra dig vende,
 Ledsøg mig, at jeg vist kund faae
 En sød og salig ende,
 Kom, hjælp mig snart af al min nød,
 Hjælp HERR ved dit blod og dødt,
 Ja kom HERR' JESU Amen.

Nr. 25.

Mel. O GUD! Du fremme GUD.

O hiertets renselse!
 Hvor ringe man dig agter?
 Ret som du kunde skee
 Med skiemt og lege-fagter,
 Man griber til en bøn
 Af bare hyklerle,
 Saa agter man sig skjøn,
 Fra synden reen og frie.

2. Naar man til alters gaaer
 Paa de bestemte dage,
 Da fødes vel en taar,
 Da høres vel en klage,
 Naar dagen er forbi,
 Gaaer og den aundgt hen,
 Man søler sig da i
 Den gamle synd igien.

3. Dog mener verdens sind,
 Hun gandske reen er vorden,
 Naar hun sig lykter ind
 I JESU giesters orden,

Nr. 25. *Jl-7*. 2, 1: alters] alters *Jl-4*.

Nr. 25. Oversættelse. Wie wird doch so gering, L. Laurenti, Schr. s. 75. — 2, 3: taar] tåre. — 3, 2: hun] verden. — 3, 4: orden] gruppe, samfund.

Vil nogen pege paa
Den rette snøvre stie,
Det aldrig høres maa,
Men kaldes kætterie.

4. Ach! hvad er renselsen
Dog gandske noget andet;
At blive ny igjen,
Som JESus selv har sandet,
Og dæmpe, hvad man seer
At stride mod Guds bud
I dette svage leer,
Saa sandt man elsker GUD.

46

5. Vort hierte er en brønd,
Som allefærdig sanker
En overflod af synd
I gierning, ord og tanker;
Hvo denne kilde ey
Vil stoppe, hvad hand kand,
Hand finder aldrig vey
Til reenheds søde stand.

6. Det kand jo ogsaa skee,
GUD selv os kraft vil give,
Naar vi paa ordet see,
I hønnen altid blive,
Men verden ikke hen
I kors og striid vil gaae,
Huu luder renselsen
I hykle-bod bestaae.

7. Vor HERres øyne kand
Ey slangens gift fordrage,
Ja ey det mindste grand,
Det skal man flux forjage,

3, 3: *men kaldes kætterie!* af vredsige vækristne og vel af visse ortodokse. —
4, 1: *hvad!* hvor. — 4, 3-4: Mt. 18, 3; Joh. 3, 3; *sandet!* bekræftet.

Hand prøver hiertets grund,
 Naar den ved Christi blod
 Kun holdes reen og sund,
 Saa er vor vandring god.

8. O JEsu! du som mig
 Har dette lært at kiende,
 Hielp, at jeg idelig
 Fra al synd mig kand vende,
 At jeg hver lid og sted
 Til døden renses, saa
 Jeg hefligheden ved
 Din kraft fuldende maa.

Nr. 26.

Mel. Af Dybsens Nød etc.

Et helligt liv, en sødig død
 Hinanden kjerlig møder,
 De har det skjulte man i skjød,
 Som døden selv forsøder,
 De to maae ikke skilles ad,
 Den eene gjør den anden glad,
 Og meget liflig favner.

2. Naar den, som troer paa JEsu ret,
 Maa føle megen plage,
 Da tænker hand, naar hand er tret:
 Gid ingen dog forsage,
 Velau! nu kommer snart min død,
 Saa gjør hun al min jammer sød,
 Og ender al min plage.

47

Nr. 26, 11-7. 1, 3; *det det JEsu uden tvivl en trykte* l. 2, 6; *høje den JEsu*.

Nr. 26. Original. — 1, 3; *det skjulte man] den skjulte (bivemelste) manns*, Joh. Ab. 2, 17, Jtr. 2. Mos. 16, 4-15; her om: stjælnering. — 2, 4; *forsage] tabe mødet*.